Nr. 52

26 december 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

?!

De stem in de andere kamer

DOOR KARIN ASTER

Hans Huisman had het aanvankelijk helemaal niet leuk gevonden, dat hij alleen thuis zou zijn. De zondagavonden waren altijd erg gezellig en nu moesten zijn ouders opeens bij een zakenrelatie van meneer Huisman op bezoek. Hans had wel begrepen dat hij niet mee kon, en ook was hij niet gaan mokken of had hij laten merken dat hij bang was. Maar hij was wel zo slim geweest om te proberen nu iets van zijn vader gedaan te krijgen, wat hem nog niet was gelukt.

,,Ik wou maar dat ik tegen iemand kon praten," had hij voorzichtig gezegd, ,,of dat iemand wat tegen mij zei. Anders wordt het helemaal zo stil."

,,Zet de radio dan aan," had zijn moeder voorgesteld, maar zijn vader had Hans beter begrepen. ,,Ik heb jou wel door, schavuit," had hij met zijn diepe basstem geroepen en was in een daverende lach uitgebarsten. ,,Vooruit dan, maar wees er voorzichtig mee. Het heeft een boel duiten gekost."

,,Fijn, het mag!" Zijn moeder, die juist haar hoed had opgezet, had verbaasd gevraagd: ,,Wat doen jullie toch geheimzinnig!"

,,Dat is iets tussen vader en zoon," had meneer Huisman gebromd.

Even later waren ze vertrokken, nadat mevrouw Huisman Hans op het hart had gedrukt vooral voorzichtig te zijn met alles en niet te laat naar bed te gaan.

Nauwelijks was de deur achter hen dichtgevallen of Hans was aan de slag getogen. Wat een reuzevader had hij toch, bedacht hij onderwijl. Zijn vader kon weleens met zijn zware bromstem flink tegen hem uitvallen, maar dan was er altijd wel reden voor. Hè, dacht Hans, dat brengt me op een idee; nu heb ik tenminste een doel. Maar wacht eens — hij streek peinzend door zijn borstelige haar — dan moest het ook een verrassing worden voor zijn ouders. . .

Hij had een ware hartstocht voor techniek. Zonder iets kapot te maken lukte het hem zijn plannetje uit te voeren; na een uurtje was alles fijn voor mekaar. Hij hoefde nu slechts nog. . .

Hee, wat was dat? Wat hoorde hij daar; het leek wel of de achterdeur openpiepte. . . Hij zat op zijn knieën in de zitkamer en hield een lange draad in zijn rechterhand. Zouden zijn ouders nu al thuiskomen? Maar wat vreemd dat ze dan niet door de voordeur kwamen! Om op alles voorbereid te zijn stopte Hans het apparaatje, dat hij in zijn linkerhand hield, vlug onder een laag tafeltje en moffelde de draad die aan het apparaatje vastzat snel onder het kleed weg. Zo, dat zou niemand zien!

Toen stond hij geruisloos op en liep op zijn tenen naar de deur van de kamer. Hij vond het toch wel griezelig, dat hij nu niets meer hoorde, en zijn hart begon opeens heftig te bonzen.

Maar kom, hij moest zich niets verbeelden, de wind zou de achterdeur wel hebben opengewaaid. ,,Vooruit," spoorde hij zichzelf aan, ,,ga kijken wat er is."

Maar hij had zijn hand nog niet naar de deurknop uitgestrekt of van de andere kant werd de knop heel langzaam

omgedraaid. Hans deinsde achteruit, hij hield zijn adem in en wachtte gespannen af.

Toen ging de deur open en het volgende ogenblik keek hij in het verraste gezicht van een onbekende, armoedig geklede man.

De vreemde scheen te schrikken, wierp vervolgens een schichtige blik in het rond en zuchtte opgelucht.

„Van buiten af te zien, was alles donker; ik had niet gedacht nog iemand aan te treffen. Moet jij niet al lang in bed liggen, jochie?" De spottende toon van de man bracht Hans tot kalmte, maar ook tot woede. „Hoe durft u hier binnen te komen?" vroeg hij scherp.

„Sst, sst, niet zo schreeuwen," grijnsde de man en haalde zijn handen uit de zakken van zijn groezelige regenjas. „Ik zou er anders iets aan moeten doen." Hans besloot dat hij zijn kalmte moest bewaren; koortsachtig dacht hij na, hoe hij de indringer het huis uit kon krijgen.

„Wat moet u hier?" vroeg hij rustig. Hij moest vooral niet laten zien dat hij bang was.

„Ach," zei de vreemde, „de achterdeur stond open en ik dacht: kom, laat ik die uitnodiging niet afslaan en eens een kijkje nemen. Wie weet vind ik iets dat een arme sloeber als ik wel kan gebruiken."

„We kunnen niks missen, als u dat bedoelt," hield Hans zich van de domme, maar de man trapte er niet in. „Dat zeggen de meeste mensen als je ze iets vraagt," grijnslachte hij. „Maar ik zal ook niks vragen, hoor, ik neem het gewoon."

Hans voelde hoe hij begon te beven van drift. „Dat... dat doet u niet," stamelde hij met moeite. Hij deed een stap achteruit en balde zijn vuisten. Wat wou hij nu graag dat hij een paar jaar ouder was en die vent te lijf kon. Nu zou hij het met een list moeten proberen. De kerel mocht dan meer kracht hebben, meer hersens had hij beslist niet; dat zag je zo, als je naar dat domme hoofd keek.

Op dat ogenblik begon de klok op de schoorsteen tien uur te slaan. Het gezicht van de indringer stond nu strak en dwingend. „Vooruit," gebood hij en hief een vuist op. „Waar ligt het geld? Schiet op, want ik heb geen zin om op de thuiskomst van je ouders te wachten."

Toen kreeg Hans zijn ingeving. „Wie zegt u dat er niemand behalve ik thuis is?" vroeg hij langzaam en met vaste stem. Hij keek de ander recht aan en vervolgde: „Heeft u soms al een kijkje genomen in de andere kamers?"

Een moment leek de man te aarzelen; toen grinnikte hij. „Mij neem je niet te pakken, vrindje. Anders had je al lang om hulp geroepen. Haha." Hij deed een stap naar voren, maar Hans deed een pas achteruit. En nu stond hij precies waar hij had willen staan. Onmerkbaar bewoog hij zijn voet... „Mijn geduld is op, kwajongen," viel de man woedend uit. En dreigend hief hij zijn vuisten omhoog. „Ik zal je..."

De rest van wat hij had willen zeggen, ging verloren in een stortvloed van woorden; de vuisten bleven even werkeloos in de lucht hangen en kwamen toen langzaam en doelloos naar beneden.

Uit de andere kamer, gescheiden door een dichte deur, klonk namelijk een zware stem, die riep: „Kwajongen, kwajongen, ja, dat ben je! Waar haal je de brutaliteit vandaan om zo iets te durven doen? Ik zal je..."

Toen was het plotseling stil, doodstil in de andere kamer. Vol angst staarde de vreemde indringer naar de deur. Hans keek onbewogen naar de man tegenover hem. Hij opende zijn mond om te zeggen: „Zie je wel," maar het was al niet meer nodig. Met één sprong had de man zich omgedraaid en stormde de kamer uit. Het volgende ogenblik werd de achterdeur opengesmeten en was het geroffel van sprintende voeten op het tegelpad te horen. Toen stierf ook dat geluid weg en was alleen nog maar het tikken van de klok op de schoorsteen te horen...

Om elf uur kwamen meneer en mevrouw Huisman thuis; het eerste dat zij zagen, toen ze langs de voorkant van hun huis liepen, was dat het licht in de voorkamer brandde. „Dat heeft Hans natuurlijk vergeten uit te doen, die kwajongen," bromde meneer Huisman met zijn zware, goedmoedige stem. Mevrouw Huisman liep als eerste de gang in en de kamer binnen en ze slaakte een kreet. „Hans toch..."

Moeizaam wreef de jongen zijn ogen uit en stond op uit de stoel, waarin hij was neergevallen.

„Wat doe jij nog zo laat op," baste zijn vader. „Je had al lang in bed moeten liggen."

Toen vertelde Hans wat er was voorgevallen.

„Wat bedoel je toch met die stem uit de andere kamer?" vroeg zijn vader verbaasd. „Was er werkelijk iemand?"

Hans stond op en hij kon weer glimlachen toen hij zei: „Dat had een verrassing voor u moeten zijn, maar het werd er een voor de indringer."

Zijn vader en moeder keken elkaar niet begrijpend aan.

Dreigend hief hij zijn vuisten.

Toen bukte Hans zich en raapte onder het lage tafeltje het schakelapparaatje op van vaders bandrecorder. Hetzelfde apparaatje, waarop hij, toen hij tegenover de indringer stond, heimelijk met zijn ene voet had gedrukt. Nu drukte hij het linkerknopje met zijn ene hand een paar seconden in, waardoor de spoel van de bandrecorder terugliep. Toen drukte hij het rechterknopje in en daar klonken in de andere kamer dezelfde woorden die de indringer op de vlucht hadden gejaagd. „Kwajongen, kwajongen, ja, dat ben je. Waar haal je de brutaliteit vandaan om zo iets te durven doen. Ik zal..."

Toen barstte meneer Huisman in een bulderende lach los. „Nee maar, kwajongen! Heb jij mijn stem nagebootst en op de bandrecorder opgenomen? Wilde je daarom vanavond met de bandrecorder aan de slag? Nu, ik ben blij dat ik het goedgevonden heb. Nu ik heel goed kijk, zie ik dat hij naar de andere kamer loopt, waar je de bandrecorder natuurlijk had neergezet. Waar zo'n instrument al niet goed voor is!"

HET GEHEIM-ZINNIGE MEER

VOLGENDE WEEK:

EIND GOED AL GOED

Brabo

DE WAGEN-MENNER

BRABO VERLOOR GEEN SECONDE. HIJ HAALDE DIEP ADEM EN NAM EEN SPRONG NAAR DE LIJST VAN HET DAK.

ALLES GING GOED. BRABO VERPLAATSTE ZICH SNEL, TOTDAT HIJ SPARDAN EN WULVA KON ZIEN.
IK GEEF U MIJN WOORD, GENERAAL! GEEN VAN TIBERO'S KOPPELS ZAL UW WAGENMENNERS VERSLAAN TIJDENS DE WEDSTRIJDEN.
IK HOOP VOOR JOU, DAT JE DE WAARHEID SPREEKT. MAAR HOE WEET JE ZO ZEKER, DAT DE WITTE HENGSTEN NIET ZULLEN WINNEN? VOOR DIE SCHIMMELS BEN IK HET BANGST!

ZE ZULLEN NIET WINNEN, OMDAT IK ZE ZELF MEN, EN IK ZORG WEL DAT ZE VERLIEZEN. IK MOEST ER EERST ZEKER VAN ZIJN, DAT DIE BRABO UIT DE WEG WAS.
IK DRINK OP HET WELSLAGEN VAN JE PLAN, WULVA! JE BENT TOCH SLIMMER DAN IK DACHT!

BRABO WAS WOEDEND TOEN HIJ HET PLAN VAN DE VERRADER HAD GEHOORD. ZIJN OGEN SCHOTEN VUUR...
DUS WULVA WIL DE WITTE HENGSTEN LATEN VERLIEZEN. DE GEMENE VERRADER! MAAR IK ZAL HEM TOCH VERSLAAN!

VLUG BEGAF BRABO ZICH TERUG NAAR ZIJN VRIEND.
BRABO HEEFT HAAST! HIJ MOET WEL BELANGRIJK NIEUWS TE VERTELLEN HEBBEN!

BRABO HAD DE TOREN BIJNA BEREIKT TOEN...
DE SPEER... HIJ RAAKT LOS! IK HAAL HET NIET...

AAAAAH!

EVEN LATER HING BRABO'S VOLLE GEWICHT AAN HET TOUW, DAT ELDA VASTHIELD. WANHOPIG PROBEERDE HIJ VOL TE HOUDEN...
IK... IK HOUD HET NIET, BRABO! WE... STORTEN ALLEBEI OMLAAG!

MARY LEE

Dafne en haar wonderpaard

Westhoeve is niet te koop, Jack Simson, en zeker niet voor u. Mijn zuster en ik zetten de boerderij voort, hoe dan ook. Mijn vader heeft de renstallen beroemd gemaakt en de Trent-boerderij is een bedrijf om trots op te zijn. U zult er nóóit de baas over worden."

Met rode wangen en vlammende ogen keek Dafne Trent de dikke man aan, die voor haar stond. Ze was blij, dat Mary, haar oudere zuster, weg was en de ontmoeting met Simson misliep. Hij was hun buurman, had ook een paardestal en was hun grootste vijand. Sinds hun vader was overleden, had hij de twee meisjes Trent voortdurend lastig gevallen, omdat hij hun boerderij wilde hebben.

„Je bent heel dom, Dafne," snauwde Simson. „Met Westhoeve verlies je geld en paarden."

„Daar zult u wel meer van weten," antwoordde Dafne veelbetekenend. Jack Simsons ogen dwaalden even weg. Zou hij iets te maken hebben met het verdwijnen van de pony's, vroeg Dafne zich af.

Simson keek nu naar haar paard, dat rustig graasde. „Dat is een beest, dat ik ook wil hebben," verklaarde hij kalm. „En ik denk, dat ik het vandaag of morgen nog weleens zal krijgen." En hij stak zijn hand uit naar de teugels van het paard.

„Raak Ster niet aan," zei Dafne scherp. „Zij is alleen maar vriendelijk tegen mensen, aan wie zij is voorgesteld."

„Ja, ja," zei Simson met een grijns, „ik heb gehoord, dat je dat paard gemene kunstjes hebt geleerd. Je denkt zeker dat het een wonderpaard is, hè?"

Dafne werd wit van kwaadheid; zij stapte op de man af, met haar zweep in de hand. „Ga van het erf, Jack Simson," riep ze uit.

Met een rood hoofd week hij achteruit. „Over een tijdje ben ik hier heer en meester! Dan heb ik de boerderij en het paard ook."

„Ster," beval Dafne, een gebaar makend naar het paard, dat onmiddellijk in actie kwam. Dreigend hief zij haar voorbenen in de lucht en zwaaide ermee boven Simsons hoofd. Haastig probeerde hij weg te komen, schreeuwend: „Haal dat dier terug."

„Het hek is die kant op," wees Dafne en terwijl Ster hem achtervolgde, ging Simson er haastig vandoor, sprong in zijn auto en reed zo snel mogelijk weg. Ster keerde rustig terug naar zijn meesteres, die peinzend de auto van Simson nakeek.

Toen Mary terugkwam, vertelde Dafne onmiddellijk wat er was gebeurd. Met een bezorgde frons op haar voorhoofd luisterde Mary toe.

„Toch zullen we hem niet altijd weg kunnen sturen," merkte ze eindelijk op. „De zaken gaan slecht, sinds er zoveel pony's in het moeras verdwijnen; en als we de boerderij moeten verkopen, zal het wel aan Simson zijn."

„Iemand heeft de pony's gestolen," antwoordde Dafne grimmig.

„En dan de brand in de stallen en het wintervoer, dat verbrand is?" vroeg Mary nadenkend. „Het is allemaal wel een beetje te veel tegelijk."

„Simson wil Westhoeve hebben en doet er alle mogelijke moeite voor. Hij schrikt nergens voor terug."

„Misschien heb je gelijk," antwoordde Mary moe. „Hij heeft vader altijd gehaat en hij wilde altijd al onze stallen hebben."

„Maar hij krijgt ze niet," zei Dafne flink.

Mary aarzelde even. „Dafne... eh... ik heb dringend geld nodig. We hebben na de brand zoveel moeten kopen en de leveranciers vragen om geld. Simson wil een paar paarden kopen... en..." Ze glimlachte moeilijk. „Ik... eh... zal het wel klaren, maak je geen zorgen. Ik zal niets aan Simson verkopen."

Dafne knikte. „Hij krijgt vaders paarden niet en zeker Ster niet. Ik zal op een of andere manier wel geld zien te krijgen." Ze schudde haar lange haren naar achter. „En nu ga ik naar de pony's kijken."

Even later reed Dafne het erf af op de rug van Ster in de richting van de moerassen. Daar in een diep ravijn, dat langs het moeras liep, graasde de kudde van de Trents. Een stevig hek voorkwam, dat de pony's in het moeras konden verdwalen. Toen Dafne bij het ravijn aan-

„Ga van het erf, Jack Simson," riep ze uit.

kwam, leek het of haar hart een moment stilstond. Daar in de diepte waren mannen bezig de pony's bijeen te drijven; het hek stond wijd open. Een eindje verderop stonden wagens en overal liepen mensen.

„Zigeuners," fluisterde Dafne en meteen zette ze Ster tot draven aan. „Ze proberen onze kudde te stelen." Maar dichterbij gekomen, zag ze dat het geen zigeuners waren. Het waren geen woonwagens, maar vrachtwagens, groot en klein; en ook de mensen, van wie sommigen vreemd gekleed waren, hadden niets weg van het zwerversvolkje.

De vreemdelingen hadden haar zien aankomen. Als een pijl uit de boog stormde Ster op hen af, wild steigerend, toen Dafne haar liet stoppen.

„Wat doet u hier?" vroeg Dafne een van de mannen scherp.

Een lange man kwam op haar af; hij had een soort scheepstoeter in zijn hand.

„Juffrouw! Ik zou je een pak slaag willen geven! De hele morgen hebben we aan de opname gewerkt en net gaat het goed, of jij komt erop af. Alles bedorven."

Nu kwam er een donkerharige jongen naar voren. Hij klopte Ster op de flank. „Wat een mooi paard," merkte hij op tegen Dafne, die in stomme verbazing keek naar zijn grote witte kraag en zijn blouse en broek, die uit vroegere eeuwen leken te stammen.

„Wie bent u?" vroeg zij.

„Dat is Jerry Stanton," zei de lange man. „Ik ben Dick Carlton, assistent-regisseur van een filmmaatschappij. We proberen hier een opname te maken voor een film, die speelt in de zeventiende eeuw, en jij komt zo maar uit de twintigste eeuw recht op onze camera's afrennen. En ga nu maar eens uit de weg en laat ons alleen met die schuwe dieren."

„Raak ze niet aan," riep Dafne. „Ik zal het hek nu onmiddellijk dichtdoen. Het zijn onze pony's en u hebt niet het recht om ze voor de film te gebruiken."

„Wacht eens even. Uw pony's? Maar Simson zei, dat we ze rustig konden gebruiken. Hij vertelde, dat er een mooi stuk hei in de buurt was en dat we de paardjes het hek konden laten uitlopen."

Dafnes ogen bliksemden. „Jack Simson hoopt, dat de hele kudde het moeras in zal lopen. Hij kan dan de schuld aan u geven."

„Sluit het hek," beval Dick Carlton onmiddellijk. „Als je gelijk hebt, zijn we door het oog van een naald gekropen. Staak de opnamen, totdat we weten waar we aan toe zijn."

Plotseling schoot Dafne een gedachte te binnen. „Hoeveel pony's hebt u nodig?"

„Ongeveer vijfentwintig."

„Wilt u ervoor betalen?"

Dick knikte.

„Dan gaan we nu naar ons huis. Daar kunt u alles met mijn zuster bespreken." Dafne keek hem aan. Misschien was het een kans om uit de schulden te komen en om de boerderij en Ster te redden.

Op dat ogenblik kwam er een oudere man op hen af. „Ik ben John Bartram, de regisseur," zei hij vriendelijk. „Wie ben jij?"

„Dafne Trent van de Westhoeve." Dafne mocht de man met zijn vriendelijk gezicht onmiddellijk. Hij knikte. „We zullen met je zuster gaan praten. Maar ik wil het eerst over iets anders hebben." Hij glimlachte. „Ik heb je zien rijden en ik moet zeggen, je bent een uitstekende paardrijdster. We kunnen jou en je paard gebruiken, Dafne."

Dafne wist niet wat ze hoorde.

„In de film speelt Lorena Vaill de hoofdrol." Dafne sperde haar ogen wijd open. Lorena, de bekende filmster, die altijd meisjesrollen speelde! „Maar Lorena kan niet goed paardrijden," ging Bartram verder, „en nu wil ik jou vragen om haar te vervangen als ze in de film op een paard moet. Dat betekent, dat je Lorena's plaatsvervangster bent. Zou je dat willen?"

Zou ze dat willen? Dafne kon wel juichen.

Gelukkig, dacht ze, met het geld, dat Ster en ik zullen verdienen, kan de boerderij gered worden uit de handen van Simson.

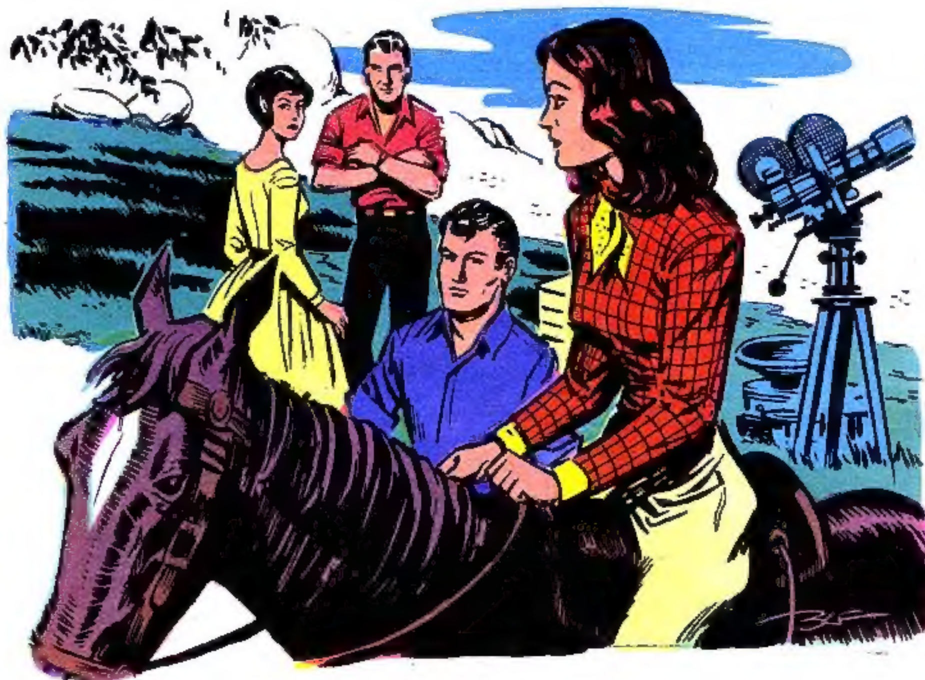
Het nieuwe baantje beviel Dafne heel goed. De repetities waren niet moeilijk, want ze hoefde niet steeds voor de film te spelen, maar alleen Lorena te vervangen, als deze moest paardrijden. Meestal repeteerde zij met Jerry Stanton, de jongen, die zij het eerst had gezien, toen zij kennismaakte met de filmploeg. Hij was een aardige jongen, die samen met Lorena Vaill de hoofdrol speelde.

„Ik wou dat ik net zo goed kon rijden als jij, Dafne," zei hij na een repetitie. „In de studio heb ik er geen tijd voor."

„Je kunt een van onze paarden lenen, Jerry, en dan gaan we er een keer op uit. Dan mag je zelfs eens op Ster rijden."

„Dat zou fijn zijn," riep de jongen uit. „Vanavond moeten we een opname maken in het donker, vanmiddag zijn we vrij. Misschien kunnen we dan gaan rijden."

„Dafne, kom eens hier," riep Dick Carlton. Naast hem stond Lorena. Ze was een lang, slank meisje met donkere ogen en glanzend haar. Ze zag er slecht gehumeurd uit.

„Waarom is dat kind hier?" vroeg ze kattig, terwijl ze boos naar Dafne keek.

„Waarom is dat kind hier?" vroeg ze kattig, terwijl ze boos naar Dafne keek. „Mijnheer Bartram zou de film veranderen. De scène, waarin ik moet paardrijden, zou hij er uithalen. Het publiek wil mij zien, niet een of ander boerenmeisje."

Dafne bloosde, maar voordat ze iets kon zeggen, antwoordde Dick Carlton al.

„Lorena, de beste scène in het verhaal is de vlucht. We mogen blij zijn, dat we een meisje hebben gevonden, dat zo goed kan paardrijden. De film wordt er alleen maar beter op."

„Jerry, kom mee. Rijden! Ik moet de pony's tegenhouden."

Lorena zweeg, terwijl Dick de scène voor die avond begon uit te leggen. Jerry was gevangengenomen. Dafne zou de pony's in het vijandelijke kamp drijven, waardoor de soldaten, helemaal in de war, Jerry een ogenblik zouden vergeten. Deze zou dan achter Dafne op Ster springen, waarna ze gedrieën zo snel mogelijk moesten verdwijnen.

Dafne luisterde aandachtig toe, maar Lorena probeerde steeds in de rede te vallen. Eindelijk kreeg zij de kans iets te zeggen. Woedend riep ze:

„Mijnheer Bartram, ik zie niet in waarom u haar nodig hebt. Alleen het paard is voor ons van belang; huur dat dan. Ik zal zelf wel rijden."

Ze greep naar de teugels van Ster.

„Raak haar niet aan," zei Dafne kortaf. „Ster houdt niet van vreemdelingen."

„Lorena, je gedraagt je als een klein kind," viel mijnheer Bartram Dafne bij. „Ik regisseer de film en Dafne doet mee."

„Dat zal ik je betaald zetten," snauwde Lorena, maar Dafne hoorde het niet. „Ik begrijp best wat je wilt. Je wilt je in de film dringen, maar onthoud goed, dat er maar plaats is voor één jonge filmster... en dat ben ik."

Het was een opluchting voor Dafne om even later te gaan rijden met Jerry. Mijnheer Bartram had hen op het hart gedrukt toch vooral op tijd terug te zijn voor de avondopnamen.

„Op tijd terug zijn," mopperde Jerry even. „Altijd moet je als filmspeler op de tijd letten. Ook al hang je urenlang gekleed en geschminkt rond om te wachten totdat het licht gunstig is, en al heb je uren niets te doen, je moet altijd in de buurt zijn."

Dafne lachte tegen hem, terwijl de wind door haar haren waaide, en Jerry vergat zijn zorgen al gauw. De tijd vloog voorbij en voordat zij het wisten, was het al tijd om terug te gaan.

Snel reden ze langs het ravijn, waar de Trent-pony's graasden. Plotseling liet Dafne Ster stoppen; ze wees naar het hek, dat open stond. Een ruiter was bezig de pony's naar buiten te drijven; als ze daar kwamen, zouden de paardjes verdwalen en tenslotte in het moeras terechtkomen.

„Jerry, kom mee. Rijden! Ik moet de pony's tegenhouden." Dafne gaf Ster de sporen en met Jerry achter zich aan rende ze de helling af. De onbekende ruiter had haar stem gehoord, zag het tweetal op zich afstormen en verdween zo snel mogelijk in het duister, voordat Dafne hem had kunnen herkennen.

Enkele paardjes waren al buiten het hek, maar Dafne wist hun de pas af te snijden en hen terug te drijven. Met een zucht van verlichting sloot zij het hek.

„Dafne, wie kan die man zijn geweest?" vroeg de jongen.

„Jack Simson," antwoordde Dafne, „of een van zijn mannen."

„Ik begrijp er niets van," zei Jerry.

„Hij legt het erop aan dat de kudde verloren gaat. Mary en ik zullen dan Westhoeve aan hem moeten verkopen," legde Dafne kort uit.

Jerry gloeide van verontwaardiging. „De schurk," gromde hij. „Maar kun je dan niets bewijzen tegen hem?"

„Dat is niet zo eenvoudig," antwoordde Dafne. „Als de kudde was ontsnapt, zou hij het hek vernield hebben, zodat het leek alsof de pony's het hadden vernield. Wat een geluk, dat we voorbijkwamen." Ze stokte plotseling. „Jerry, de opnamen, we zijn veel te laat."

En ze waren laat — veel te laat! John Bartram kwam hen al tegemoet.

„Jerry, ik ben erg teleurgesteld," begon hij.

„Mijnheer Bartram, alstublieft..." smeekte Dafne, „het was mijn fout..."

„Hij is een ervaren filmspeler," viel John Bartram haar in de rede, „en hij weet hoe belangrijk het is om op tijd te zijn."

„Het spijt mij," zei Jerry.

„Ziet u wel," Lorena kwam triomfantelijk op het drietal af, „ziet u wel, Dafne bezorgt ons alleen maar moeilijkheden. U kunt haar veel beter laten gaan en het verhaal wat veranderen. Ik ben per slot van rekening de ster van de film."

Even vreesde Dafne, dat mijnheer Bartram naar Lorena zou luisteren, maar Jerry nam haar in bescherming. „De moeilijkheid met jou is, Lorena, dat je bang bent, dat Ster te belangrijk wordt in de film."

„Hoe durf je dat te zeggen," gilde Lorena bijna, maar mijnheer Bartram duwde haar weg. „Ga je verkleden, Jerry, en jij ook, Dafne, dan kunnen we tenminste beginnen."

Diep in gedachten verdween Dafne in de kleedtent. Als zij niet meer mocht optreden in de film, zou zij geen kans meer hebben om de boerderij en Ster te behouden. Het schoot haar te binnen, dat ze nu twee vijanden had, Lorena Vaill en Jack Simson

Een paar dagen later zat Dafne, nadat ze een paar boodschappen in het dorp had gedaan, in een lunchroom achter een kopje koffie, toen ze plotseling Lorena de straat zag oversteken. De filmster liep op een auto af, sprak even met iemand, die erin zat, stapte toen in en reed weg. Dafne keek de wagen ongelovig na. . . het was de auto van Jack Simson. Wat kon Lorena te bespreken hebben met Simson?

Dafne kon niet weten, dat Lorena in het dorp zorgvuldig inlichtingen had ingewonnen over de Trents en nu op de hoogte was van de vijandschap tussen de twee meisjes en hun buurman Jack Simson.

„Ik heb gehoord, dat u paarden koopt en verkoopt, mijnheer Simson," begon Lorena koeltjes, terwijl ze naast hem in de auto zat.

„Ik ben de bekendste paardenhandelaar in de omgeving," antwoordde deze trots, „ik kan u ieder paard leveren."

„Ik wil dat wonderpaard van Dafne Trent," antwoordde Lorena kort.

Simson klakte met zijn tong. „Dat is erg moeilijk."

„Misschien. Maar ik wil er een flinke prijs voor betalen," zei Lorena fier. „Ik ben filmster en ik kan kopen wat ik wil"

Simson kneep zijn gemene oogjes een beetje dicht.

„U moet wel een dringende reden hebben om dat paard in bezit te krijgen"

„Dat is ook zo," antwoordde Lorena. „Mijn contract met de filmmaatschappij begint af te lopen en moet vernieuwd worden. Ik begin te oud te worden voor de rollen van schoolmeisje, zodat ze misschien het contract niet willen verlengen, tenzij ik hun iets heel nieuws kan leveren." Ze stopte even. „En Lorena Vaill met haar wonderpaard Ster zóú iets nieuws zijn. Zorg ervoor, dat ik Ster krijg, en ik betaal u een goede prijs."

„Komt in orde." Simson knikte. „Ik heb ook nog een appeltje te schillen met die meisjes van Trent."

De volgende dag werd de hele filmploeg overgeplaatst naar de rivier de Ranna. De twee hoofdrolspelers moesten die haastig oversteken op hun vlucht voor achtervolgende soldaten.

Dafne was de gids voor de ploeg en vond een plaats, die ondiep was.

„Hier steken Ster en ik altijd de rivier over, mijnheer Bartram," vertelde ze. „Hier is het 't minst gevaarlijk." Ze wees stroomafwaarts. „Daar zijn al verscheidene mensen verdronken, de stroom is er erg sterk."

John Bartram keek bezorgd. „Ik wil geen ongelukken," zei hij

„Als ik op Ster zit en Jerry op Prins kan er niets gebeuren," verzekerde Dafne hem

De rest van de morgen werd besteed aan repetities. Aan de oever van de rivier stonden Lorena en Jerry te overleggen wat ze moesten doen, zoals in het filmverhaal stond

„We hebben Ster nodig," zei mijnheer Bartram, toen de scène vlot werd opgenomen. „Lorena moet haar aanhalen om haar ertoe te brengen de rivier over te steken. Misschien zou je Lorena aan Ster kunnen voorstellen"

Dafne aarzelde Ze had Ster geleerd alleen met mensen om te gaan, aan wie zij was voorgesteld. Lorena glimlachte triomfantelijk, terwijl Dafne het paard op de hals klopte.

„Kijk, een goede vriendin," zei Dafne, en zij legde Lorena's hand tegen Sters neus Ster boog een paar maal haar hoofd, snoof aan Lorena's hand en accepteerde de kennismaking.

Dick Carlton was enthousiast. „Die Ster van jou, Dafne, is een echt wonderpaard, een echte filmster."

Lorena keek geschrokken op Ze moest uitkijken, misschien zou iemand op het idee komen van Ster een filmster te maken, voordat zij het paard had kunnen kopen. Ze moest voortmaken

Na de lunch trok Dafne Lorena's kostuum aan om samen met Jerry de rivier over te steken. Mijnheer Bartram drukte het tweetal nogmaals op het hart toch vooral voorzichtig te zijn, waarschuwde de cameraman en liet hen vertrekken

Onwennig in haar ouderwetse kleding liet zij Ster voorzichtig afdalen in de rivier, terwijl Jerry volgde. Alles ging goed, totdat ze in het midden van de snelstromende rivier waren. Daar slipte Jerry's zadel onverwachts. Verschrikt liet hij de teugels los en verdween voor Dafnes ogen in het water

WORDT VERVOLGD

Leo Leep

SPELEND

De middag van oudejaar was Dollie bezig met bakken. Natuurlijk werd ook Batty niet vergeten; ze bakte een enorme rozijnencake, en nog een kleintje extra voor hem alleen, omdat hij daar zo dol op was. Ze zette alles op de tafel klaar.

Toen Tommie kwam met een verrassing voor Dollie, die ze 's avonds pas mocht uitpakken, nam ze hem gauw mee naar de keuken. „Ik ben erg druk aan het bakken," zei ze en vertelde wat ze al klaar had. „Ik krijg er al honger van," lachte Tommie.

Maar wat keek Dollie op haar neus, want er was niets meer op de keukentafel te vinden! „Het is weg," huilde ze. „Heb je het niet in de kelder gezet?" vroeg Tommie. „Nee, het stond op tafel," snikte Dollie. „Ik wilde het je juist laten zien."

Ze zochten overal, maar nergens vonden ze het lekkers. Toen ontdekte Tommie diepe sporen, die van het tuinhek naar de stal van Batty leidden. „Misschien is Batty op bezoek geweest," lachte Tommie, „kom, dan gaan we eens in de stal kijken wat hij uitvoert."

SPEELGOED

En jawel, hoor, Batty zat rondom in de cakes en taarten. ,,Batty, hoe durf je!" mopperde Dollie. Hij keek stomverbaasd. ,,Maar mijn naam stond er op een briefje bij," hinnikte hij, ,,ik dacht dat het voor mij was en ik heb alles met mijn vriendjes gedeeld."

Net wilde Tommie aan Batty vertellen dat hij zich vergist had, toen Pogo, de boodschappenloper van de koning, binnenkwam. ,,Eindelijk heb ik je gevonden," hijgde hij, ,,hier is een brief van de koning voor je." Tommie zweeg en las eerst de brief.

,,Hoera," jubelde hij, ,,de koning nodigt ons uit bij hem oudejaar te komen vieren op het paleis." ,,Heerlijk," zei Dollie. Zij vergat helemaal verder te mopperen op Batty. ,,Dan eten we hier eerst het lekkers maar op, anders bederft het," vond Dollie.

Dat deden ze. Batty's vriendjes, de muizen, kwamen ook niets te kort. Ze piepten van de pret en deden allerlei spelletjes. Ze schommelden en maakten ritjes op Batty's rug. Maar het liefst van alles smulden ze toch nog van Dollies heerlijke lekkernijen.

VEILIG WEGGEKROPEN ACHTER ENKELE GROTE ROTSBLOKKEN WACHTTE JOKER ONGEDULDIG. EINDELIJK KREEG DE DIKKE GEVANGENE BLIJKBAAR ZIJN KANS, WANT ER BARSTTE EEN HEFTIGE ONTPLOFFING LOS.

ZOALS JOKER VERWACHT HAD, ZOCHT EEN VERBIJSTERDE BEWAKER IJLINGS EEN GOED HEENKOMEN.

JOKER KWAM UIT ZIJN SCHUILPLAATS TE VOORSCHIJN EN WENKTE DE GEVANGENEN.

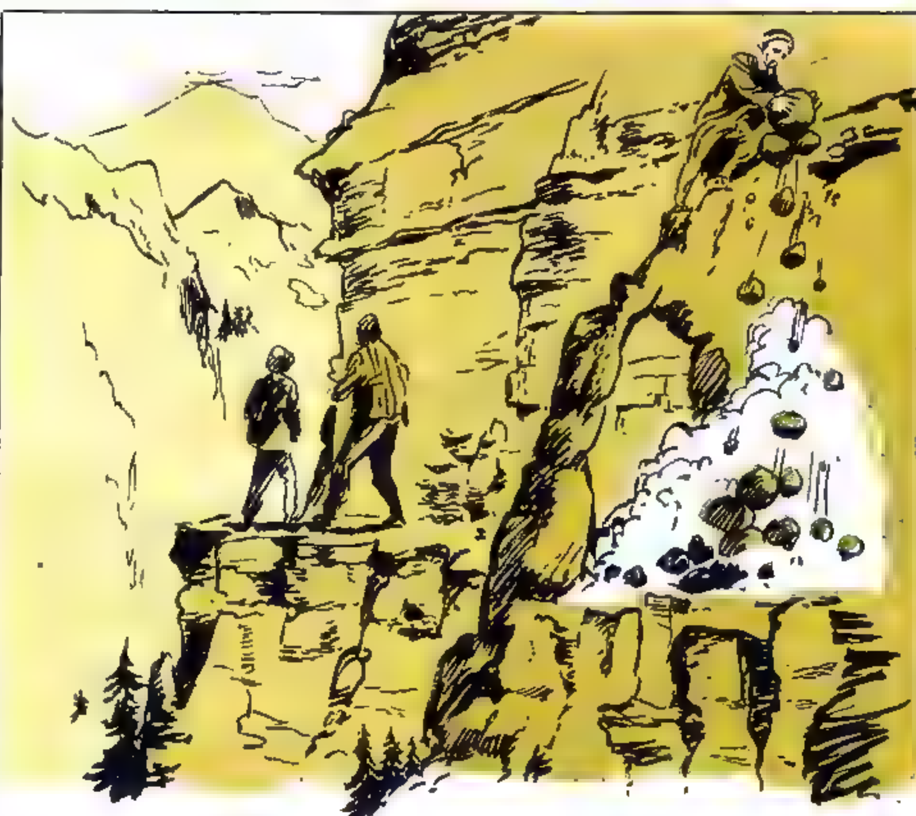
DEZEN HADDEN ECHTER AL BEGREPEN WAT HUN TE DOEN STOND IN DE VERWARRING NA DE ONTPLOFFING. DE DIKKE GAF ZIJN VRIENDEN GEJAAGD ENKELE AANWIJZINGEN EN GING HEN VÓÓR, DE BERGEN IN, ZOALS HIJ MET JOKER AFGESPROKEN HAD.

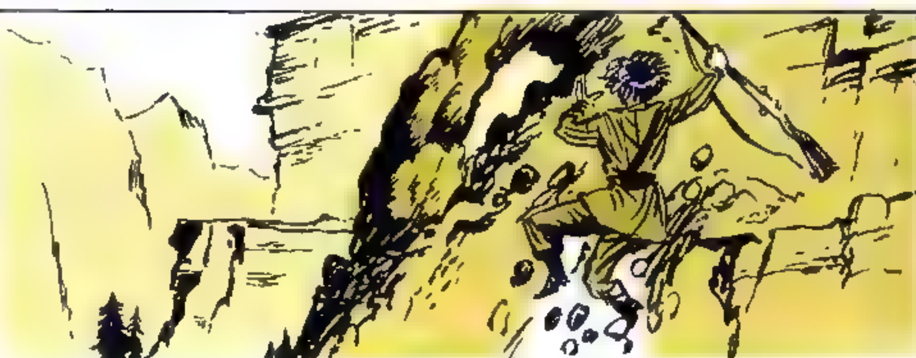
PAS NA EEN UUR WAAGDEN ZIJ HET EVEN UIT TE RUSTEN OM OP ADEM TE KOMEN NA DE HAASTIGE EN AFMATTENDE TOCHT OVER DE SMALLE BERGPAADJES.

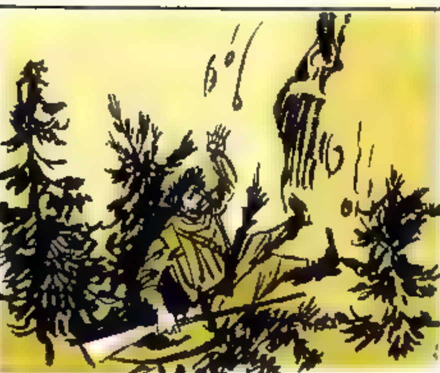
VOORAL DE DIKKE, DIE NOG EEN KISTJE HAD MEEGENOMEN, HAD HET ZWAAR.

JOKER WAS VOORUITGEGAAN EN LIET ACHTER DE VLUCHTELINGEN LOSSE STENEN EN ROTSBLOKKEN OP HET PAD ROLLEN. HET WERD AL GAUW EEN HOGE HINDERNIS VAN LOSSE STENEN, WAAROVER DE BEWAKER,

TOEN HIJ EINDELIJK DE ACHTERVOLGING INZETTE,

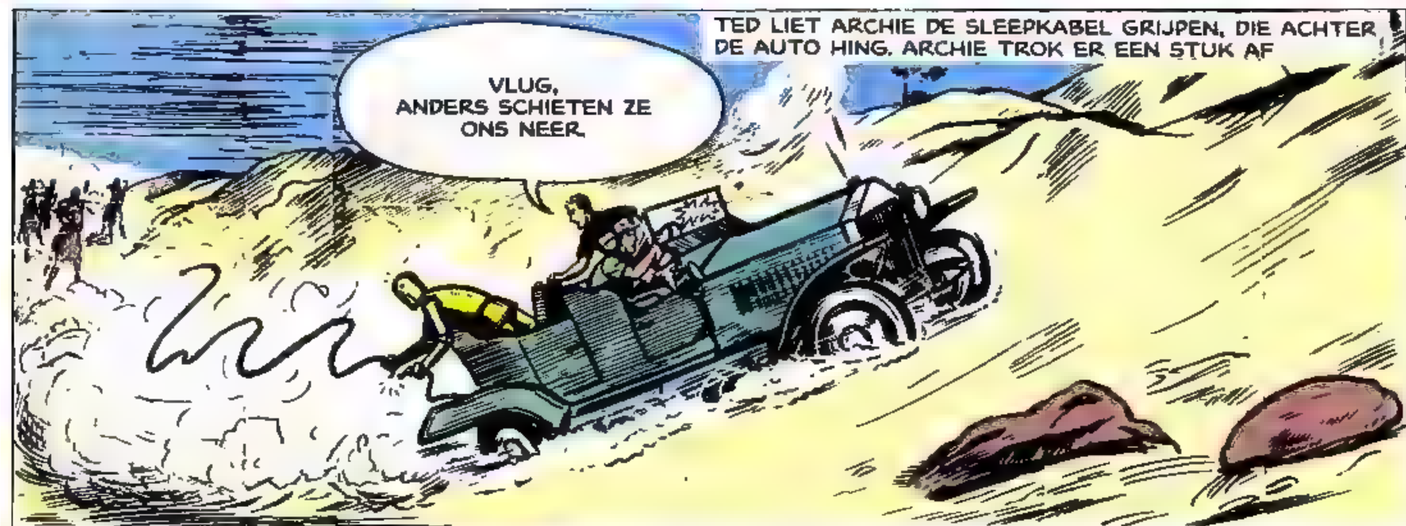

NIET KON LOPEN. TOCH PROBEERDE HIJ HET, OMDAT HIJ GEEN ANDERE MOGELIJKHEID ZAG OM DE GEVANGENEN TE ACHTERHALEN. DE LOSSE STENEN BEGONNEN ECHTER TE SCHUIVEN EN TE ROLLEN, ZODRA HIJ ER EEN VOET OP ZETTE. HIJ GLEED UIT,

EN ONDER ANGSTIG GESCHREEUW ROLDE HIJ VAN HET SMALLE BERGPAD DE DIEPTE IN.

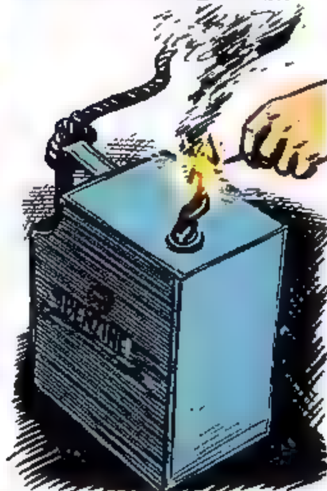

TOT ZIJN GELUK BLEEF HIJ HANGEN TEGEN ENKELE STRUIKEN IN DE ROTSWAND.

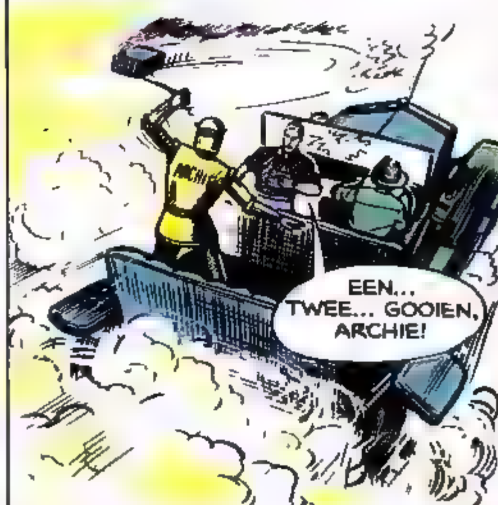

TOEN EEN ANDERE BEWAKER NADERDE EN HET HULPGEROEP HOORDE, WAS DE MAN MET BEHULP VAN EEN KOORD SPOEDIG UIT ZIJN BENARDE POSITIE BEVRIJD. MAAR JOKER EN DE ONTVLUCHTE GEVANGENEN HADDEN INTUSSEN TIJD GEKREGEN OM EEN FLINKE VOORSPRONG TE NEMEN.

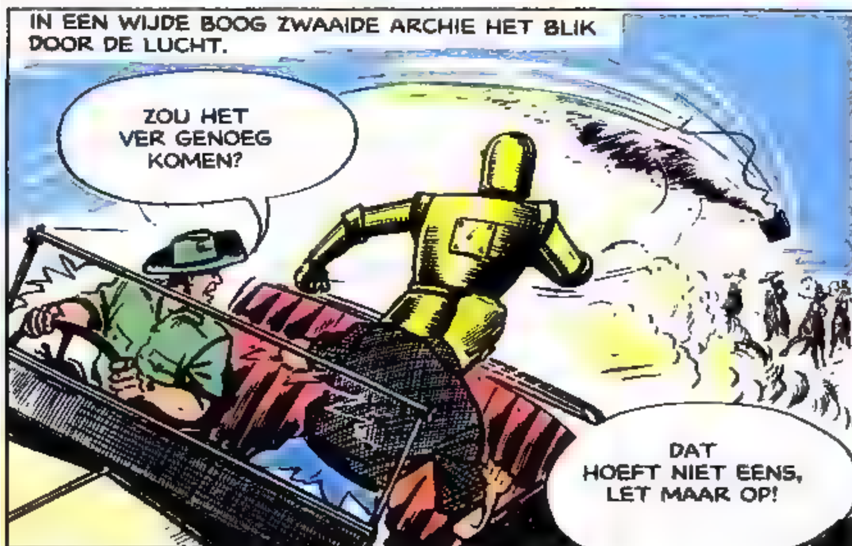
De man van staal

VERSCHRIKT DOOR DE VLAMMEN EN DE KNAL SLOEGEN DE KAMELEN OP DE VLUCHT.

DIE MAN VAN STAAL MOETEN WE STRAFFEN.

HIJ GOOIT MET VUUR, DAAR IS NIET TEGEN TE VECHTEN!

KEN KEEK GESPANNEN TOE.

DANK ZIJ ARCHIE SLAAN ZE OP DE VLUCHT!

ALWEER HEEFT ARCHIE ONS GERED!

EN NU RECHTDOOR NAAR DE BLAUWE OASE, KEN. MISSCHIEN IS FRANK DAAR NOG EN KUNNEN WE HEM BEVRIJDEN.

IN DE BRANDENDE HITTE REED DE OUDE RAMMELKAST DOOR DE WOESTIJN. STEEDS MOEST ARCHIE DE WAGEN UIT HET ZAND TREKKEN.

WE SCHIETEN MAAR LANGZAAM OP. NOG GEEN SPOOR VAN DE BLAUWE OASE TE ZIEN.

INTUSSEN IS SIRDU MET ONZE TANKAUTO ER AL LANG, VREES IK.

INDERDAAD, HUN TANKAUTO STOND AL VOOR HET HUIS VAN DE GESLUIERDE ARABIER.

TANKMOBIEL

SIRDU BEGROETTE OPGEWONDEN ZIJN HEER.

MACHTIGE HEERSER DER WOESTIJNEN, IK BRENG U ALLES WAT NODIG IS OM DE SCHATTEN VAN DE JUWELEN SFINX TE VINDEN. MET DE BLANKEN EN HUN MAN VAN STAAL IS AL AFGEREKEND.

DE OGEN VAN DE ANDER SCHITTERDEN.

GOED, SIRDU. TOT NU TOE WIL WARREN NIET VERTELLEN WAAR DE SCHATTEN VERBORGEN ZIJN, MAAR DAT KOMT WEL. BRENG HEM HIER

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE AANWEZIGEN IN DE SCHOUWBURG BRACHTEN EEN WARE OVATIE, TOEN PRINSES ANITA MET PRINS ERIK BINNENTRAD

LEVE ONZE PRINSES ANITA!

LANG LEVE PRINS ERIK!

HIEP-HIEP-HOERA!

HET ORKEST SPEELDE DE VOLKSLIEDEREN VAN SYLVANBERG EN HILVANIA.

DE DOUAIRIÈRE GLIMLACHTE TEVREDEN.

WAT EEN BEGROETING AAN DE VOORAVOND VAN HET FEEST! PRINS ERIK SCHIJNT WEL IN DE SMAAK TE VALLEN.

AHUM, NATUURLIJK

JA, IEDEREEN IS TEVREDEN. IK ZAL PROBEREN ZO GELUKKIG TE KIJKEN ALS MEN VAN ME VERWACHT.

ALLER OGEN WAREN OP HET JONGE PAAR GEVESTIGD

WAT ZIET ZE ER STRALEND UIT, HÈ, MOEDER?

NATUURLIJK, WANT MORGEN IS DE GELUKKIGSTE DAG VAN HAAR LEVEN. ERIK IS EEN KNAPPE EN DAPPERE PRINS.

EEN UITSTEKENDE VERBINTENIS VOOR ONS LAND.

DE PRINSES KEEK EENS OPZIJ ..

ERIK ZAT BEWONDEREND NAAR ZIJN EIGEN SPIEGELBEELD TE STAREN.

NIEMAND KON DE GEDACHTEN VAN DE PRINSES LEZEN.

ERIK IS AARDIG. MAAR TOCH, ALS IK BEDENK WIE DE BESTE KARAKTEREIGENSCHAPPEN BEZIT, RUDOLF, OVER WIE IK NOG STEEDS GEEN NIEUWS HEB, OF HIJ..

DE PRINSES WIST, DAT RUDOLF DOOR GRAAF ROFFSTEIN WAS VERBANNEN, MAAR ZE VERMOEDDE NIET DAT PRINS ERIK OOK IN HET KOMPLOT ZAT. RUDOLF WAS DE ENIGE DIE MET ALLE LAGE PLANNEN EN KOMPLOTTEN OP DE HOOGTE WAS. BOVENDIEN WAS GEBLEKEN DAT HIJ VAN KONINKLIJKEN BLOEDE WAS EN DAAROM WERD HIJ VEILIG GEVANGENGEHOUDEN.

DIEZELFDE AVOND ONTDEKTE EEN GEVANGENBEWAARDER OP WILDENSHAUF...
HANS, KOM GAUW, ER KOMT ROOK UIT DE CEL...
IK ZAL DE CIPIER ROEPEN...
DE CIPIER KWAM AANGEREND.
ROOK... VAST EEN TRUC! IK ZAL DE DEUR OPEN-DOEN, BLIJVEN JULLIE HIER.
DE CIPIER TRAD BINNEN, METEEN SLOEG EEN DIKKE WALM HEM IN HET GEZICHT.
HIJ HEEFT DE STROZAK IN BRAND GESTOKEN.
PAS OP, HIJ PROBEERT TE ONT-SNAPPEN.
TOEN ZE NAAR DE TRALIES LIEPEN..
HET IS MAAR EEN OPGEROLDE DEKEN. WE ZIJN BEDROGEN!
MAAR WAAR IS DE GEVANGENE?
TOEN SPRONG RUDOLF VAN ACHTER DE DEUR, WAAR HIJ ZICH HAD VERBORGEN.
KASPER, GRIJP HEM!
IK. . IK. . OOO!
RUDOLF PAKTE DE BEWAKER ZIJN SABEL AF EN RENDE DE TRAPPEN AF
DE PRINSES MOET GEWAAR-SCHUWD WORDEN TEGEN HET VER-RADERLIJKE PLAN. NIETS MAG ME NU TEGENHOUDEN...

DOOR E. BERESFORD

Het geheim van de vliegende dokter

KORTE INHOUD: *Lis en Tom Tinford gaan een maand logeren op de boerderij van hun vaders vriend in Australië; later zullen zij naar Nieuw-Zeeland gaan, waar hun vader benoemd is aan een landbouwschool. Zij reizen per vliegtuig. In Zwitserland vraagt een zekere Brook, of zij voor hem een doos bonbons willen dragen; hij gaat ook naar Australië. Bij de landing in Karachi kijken zij hun ogen uit; ze zien onder andere olifanten en een blinde bedelaar, die later in de tas van Brook snuffelt. Later, in Singapore, zien zij dat Brook een onaangenaam onderhoud schijnt te hebben met Smithson, een andere passagier. Tom krijgt een briefje met enkele onbegrijpelijke woorden in zijn hand gedrukt; Brook blijkt in Singapore achtergebleven te zijn. Van Sydney, waar een doos bonbons van hen wordt gestolen, vertrekken zij met hun gastheer, meneer Fraser, naar Balcalooda. Zij sluiten er vriendschap met de veertienjarige Bim, wiens grootvader, Blauwoog, af en toe het vliegtuig van de vliegende dokter hoort, ofschoon de dokter in het geheel niet in de buurt is. Tom en Lis mogen een vliegtochtje met hem meemaken.*

Met moeite kon ze verstaan wat de man op de basis zei, maar ze vond het toch geweldig, dat iemand op een afstand van bijna twintig kilometer tegen haar, Lis Tinford, sprak, die hoog in de lucht zat. Na Lis kregen de jongens een beurt en toen kwam er een gesprek voor de dokter. Hij nam de koptelefoon dus over en ze hoorden hem raad geven voor iemand, die kokend water over zich had gekregen. Toen hij klaar was met de instructies, vertelde hij aan het drietal dat de mensen, die heel ver weg woonden, medicijnkasten hadden met genummerde flesjes erin. Als de dokter had ontdekt wat er aan de hand was — tenminste als het door de lucht mogelijk was — zei hij bijvoorbeeld: „Neem twee theelepeltjes van nummer 101, of wrijven met een beetje 56, of geef een injectie met 29." Iedereen had een boekje, waarin de nummers stonden, en achter ieder nummer was de naam van de medicijn vermeld. Dan konden de mensen zien wat de dokter hun voorschreef.

Opeens zag Tom, dat meneer Hooker met zijn duim omlaag wees. Hij draaide zich om en keek uit het raampje: hij was juist op tijd om een kudde kangoeroes te zien, die verschrikt door het lawaai van het vliegtuig naar een bosje vluchtten. Enige ogenblikken later zagen ze een klein huis, waar een vrouw bij de deur naar het vliegtuig stond te zwaaien. Het vliegtuig dook en draaide. Terwijl de piloot boven het huis cirkelde, rende een klein meisje langs de struiken naar een open stuk land. Ze hield een lange stok omhoog, waaraan een windzak was gebonden.

„Ze laat ons zien van welke kant de wind komt en waar de beste plaats is om te landen," zei de dokter in Lis' oor. Ze knikte en ze voelde zich helemaal niet lekker. Per slot was het een hele onderneming om ergens te landen, waar niet eens een behoorlijke landingsbaan was. Maar ze had zich niet ongerust behoeven te maken; het vliegtuigje ging rustig lager en toen, bijna voordat ze er erg in hadden, raakten de wielen de grond. Ze voelden een bons en toen stonden ze stil.

In de plotselinge stilte hoorde Tom zichzelf schreeuwen: „Wat een geweldige landing! Meneer Hooker moet wel een van de beste piloten ter wereld zijn." Meneer Hooker en de dokter lachten, maar de dokter was het volkomen met Tom eens.

„Dave is inderdaad een van de beste piloten ter wereld, denk ik. Hij heeft honderdduizenden kilometers met me gevlogen, terwijl hij vaak met de grootste moeilijkheden te kampen had."

„O, spaar me," zei meneer Hooker en hij wrong zich uit de cockpit. „Ga nog maar even zo door en dan zal ik om salarisverhoging vragen!"

Ze liepen gezamenlijk naar het huis.

De vrouw stond al op hen te wachten met het kleine meisje enige passen achter zich.

„We hebben een paar Engelse vrienden meegebracht, mevrouw Richardson," zei de dokter, terwijl hij haar de hand schudde. „Dit is Bim, die op de Balcalooda-fokkerij van meneer Fraser werkt, en dat zijn Lis en Tom Tinford. Je kunt wel aan hun ogen zien, dat zij Engelsen zijn."

De tweeling keek hem met open mond aan. Mevrouw Richardson lachte en drukte hun hartelijk de hand. „In Australië," verklaarde ze, „knijpen we allemaal onze ogen dicht voor de felle zon en na een poosje lijkt het, alsof we niet anders meer kunnen. Die van jullie zijn nog wijd open. Nou, ik vind het in ieder geval leuk jullie te ontmoeten. Dit is mijn dochtertje Lorna. Ze is verlegen, dus verwonderen jullie je er niet over, als ze niet veel praat."

Het kleine meisje scheen verschrikkelijk onder de indruk te zijn, ze wilde niet praten, zelfs niet kijken naar de anderen. Daarom besloot het drietal net te doen alsof ze haar niet zagen, zodat ze wat aan het bezoek kon wennen. De dokter en mevrouw Richardson wandelden voorop naar het huis en meneer Hooker volgde met Lorna aan de hand. Ze scheen hem wel te kennen, maar ze deed haar mond niet open.

„Je gaat nu gauw naar school, hè, Lorna?" zei hij vriendelijk. Ze knikte. „Ze is echt een kind uit de wildernis," zei hij tegen het drietal. „Als kinderen opgroeien in een uithoek als deze, zijn ze in de regel erg zwijgzaam. Ze hebben niemand om mee te praten, weet je, alleen hun ouders. Als ze geen broers en zusjes hebben, zijn ze doodsbenauwd voor anderen."

„Maar waar moet ze dan naar school?" vroeg Lis en ze keek in het rond naar het zich kilometers ver uitstrekkende struikgewas.

„Ze gaat naar de openluchtschool," zei meneer Hooker. „Een onderwijzeres geeft hun dagelijks enige uren les over de radio. Een heleboel kinderen krijgen op deze manier school en het gaat bijzonder goed."

Toen hij uitgesproken was, hadden ze juist de veranda bereikt. Mevrouw Richardson en de dokter waren al binnen en in de plotselinge duisternis zagen ze alleen maar de gestalte van een derde persoon, een lange man met zijn voet op een stoel. Hij begroette hen op dezelfde vriendelijke manier als zijn vrouw had gedaan en hij scheen het heerlijk te vinden onverwachts bezoek te krijgen. De dokter begon zijn enkel te onderzoeken en hij vroeg hoe het gekomen was.

„Ik dacht dat ik een licht zag bij de Bimboweriemijn," verklaarde hij. „Daarom ging ik gisteravond op onderzoek uit en toen viel ik over iets, dat op een oude val leek, en ik kwam met een bons op de grond terecht. Ik verstuikte meteen mijn voet. Dat een kerel als ik nou door zo iets te pakken ben genomen!" Hij lachte even.

„Het is slechts een lichte verstuiking," zei de dokter terwijl hij zijn tas wegborg en dankbaar een kop thee van mevrouw Richardson aannam.

„Is die mijn hier ver vandaan?" vroeg Tom langs zijn neus weg. „Weet u, Bim is ernaar genoemd en daarom zouden we er zo graag eens gaan kijken."

„Heb je ooit!" zei mevrouw Richardson. „Ja, natuurlijk, je bent de kleinzoon van Oude Blauwoog, nietwaar? Dat was ik helemaal vergeten. Ja, en die mijn is van hem. Och, het is nog niet eens een kilometer hier vandaan. Lorna zal jullie wel de weg wijzen."

„Natuurlijk, gaan jullie maar eens kijken," zei de dokter. „Wees alleen voorzichtig. Ik kan er toch van op aan, dat jullie geen gekke dingen zullen doen, hè?"

„O ja," verzekerde Lis hem.

„Willen jullie misschien dat ik mee ga?" vroeg meneer Hooker.

„Och nee, dank u wel, doet u geen moeite," zei Tom vriendelijk. „Wij redden ons wel." Ze liepen naar buiten, de zon tegemoet, die hen onmiddellijk verblindde.
Ze wandelden een poosje zwijgend voort, totdat Lorna naar een stapel stenen wees, die een heuveltje omsloot.

„Bimboweriemijn!" riep Tom en hij bleef even stilstaan.

„Nou, kom op," zei Bim. Maar Lorna ging bij een struik zitten en schudde krachtig het hoofd.

„Waarom wil je niet verder?" vroeg Lis vriendelijk. Lorna trok een lelijk gezicht.

„Ze denkt, dat er oude inlandse stamhoofden in rondwaren," verklaarde Bim, die naar het scheen Lorna's gedachten kon raden. Lis huiverde en Bim lachte.

„We behoeven echt niet bang te zijn," zei Bim opwekkend. „Ten eerste zijn er geen geesten en ten tweede moet je niet vergeten, dat grootvader een bloedbroeder van de inlanders is. Alle geesten die er eventueel zouden rondwaren zouden op onze hand zijn."

Lorna keek Bim eens aan, maar ze weigerde op te staan. Maar Lis voelde, dat zij wel mee moest gaan, dus gelaten volgde ze de twee jongens.

Voorzichtig naderden ze de stenen. Ze waren erg groot en zagen er van dichtbij dreigend uit. Enige dorre bomen en wat struiken groeiden ertussen. Juist toen Bim probeerde een pad te maken door dicht struikgewas, pakte Tom hem bij zijn

De vrouw stond al op hen te wachten.

broek en trok hem achteruit. Bim rolde met een klap om en hij zei woedend: „Nou zeg, kijk uit. Moet ik soms ook mijn enkel verzwikken? We zijn niet rovertje aan het spelen! Wat is er aan de hand met jou?"

Tom legde zijn vinger tegen de lippen en wees toen naar iets aan de rechterkant. Lis en Bim keken.

„Alle mensen," fluisterde Bim. Want daar, verstopt onder de bomen, stond het vliegtuig van de vliegende dokter!

Lis wreef zich in de ogen, maar het vliegtuig verdween niet. Op een of andere manier was het opeens vanaf het huis van de familie Richardson terechtgekomen in het struikgewas van de Bim boweriemijn!

vliegmachine, die hier voor hen stond.

Tom bewoog zich het eerst. „Vooruit, jongens," zei hij. „Ik ga kijken. Volgens mij is er maar één mogelijkheid, waardoor hier het vliegtuig van de vliegende dokter kan staan. En dat is, dat het een ander vliegtuig is."

„Maar er is hier in de buurt maar één vliegtuig van de vliegende dokterdienst," zei Bim. „De volgende is hier honderden en nog eens honderden kilometers vandaan."

„Dan kan hij niet hier zijn," antwoordde Tom. „Laten we nu gaan, alleen we moeten heel stil zijn."

Ze wrongen zich door het struikgewas.

Voorzichtig naderden zij de stenen

Het ging moeilijk in het mulle zand. Het was erg stil en Lis kreeg het malle idee, dat honderden kleine wezentjes nieuwsgierig naar hen keken. Tom liep heel voorzichtig naar het vliegtuig. Het was helemaal verborgen onder takken en hij kreeg de indruk, dat het er al een poosje stond. Vlug keek Tom in het rond en toen probeerde hij de deur van het vliegtuig open te maken, maar er was geen beweging in te krijgen. Toen klom hij met Bims hulp op de vleugel en keek door het raampje in de cabine.

„Er zijn maar twee plaatsen," vertelde hij. „En er is helemaal geen brancard of iets dergelijks in. Ik zie een heleboel elektriciteitsdingen en ik geloof dat een ervan een. . ." Hij zweeg opeens en hij drukte zijn neus tegen het glas.

„Nou, en verder?" zei Lis nieuwsgierig, terwijl ze van haar ene voet op de andere danste.

„Ik geloof, dat het een fototoestel is," besloot Tom aarzelend.

„Laat mij eens kijken," zei Bim. Tom klom omlaag en gaf zijn Australische vriend een zetje. Bim ademde tegen het glas en wreef het toen op met zijn hemdsmouw. „Je hebt gelijk," zei hij. „Het is een soort camera. Ik heb er nog nooit zo een gezien, maar het ding heeft in ieder geval een lens. Kan het een telelens zijn? Weet je wel, om dingen mee te fotograferen, die ver weg zijn. Pas op, ik kom naar beneden!" Tom stapte opzij en Bim sprong op de grond.

„Maar waarom zouden ze een camera aan boord hebben?" vroeg Lis en ze keek vragend naar de jongens.

„Ik weet het niet," antwoordde Bim. „Tenzij het is om stukken van het land te fotograferen. Je zult er weleens over gehoord hebben. Ingenieurs doen het, als ze naar water speuren. Dan neem je gewoon foto's uit de lucht. Op de afdrukken zie je verschillende kleuren grijs. Hieruit kunnen ze opmaken of er in de bodem water of olie zit. Dat bespaart een massa tijd."

„Ja maar, als je toch ingenieur bent, ga je niet vliegende dokter op je vliegtuig schilderen?" bracht Tom naar voren.

Lis greep met twee handen naar haar hoofd. „Aha, ik geloof, dat ik iets ga begrijpen," zei ze langzaam. „Dit is het vliegtuig, dat jouw grootvader op de verkeerde plaatsen heeft gezien."

Zij wandelde naar de voorkant van het vliegtuig en, stilstaand onder de schroef, keek ze uit naar een steen en klom er toen op. Een kleine hagedis ging er vandoor om dekking te zoeken onder het blauwe onkruid, dat hier en daar groeide. Lis werd wat minder angstig: alles leek zo vredig en kalm.

„We kunnen onmogelijk de doos bonbons hier achterlaten," zei ze tegen de jongens, die achter haar aan waren gekomen. „Ik bedoel, het is te knots om een doos bonbons zo maar hier neer te zetten."

„Een ogenblikje," zei Bim. „Er moet hier ergens een ingang zijn. Misschien is de vriend van meneer Brook een mijnbouwkundige en gebruikt hij deze plaats om zijn vliegtuig te stallen. Als dat zo is, zal hij waarschijnlijk een deel van de mijn gebruiken voor zijn materiaal. Ik zou zeggen, dat het hier ergens moet zijn, of een stukje verder. . ." Terwijl hij sprak, klom hij als een aap over de stenen, de lenige Tom meteen achter zich latend.

Opeens hoorden Lis en Tom een zware bons, een schreeuw en toen stilte. Tom schoof zo vlug hij kon over de stenen en hij zag juist op het nippertje kans zich voor een valpartij te behoeden. Het rulle, steile pad had kennelijk Bim, die twee meter lager zijn rug zat te wrijven, verrast.

„Het is erg verraderlijk," zei Bim. „Doe het langzaam aan." Tom volgde zijn

HOOFDSTUK XI

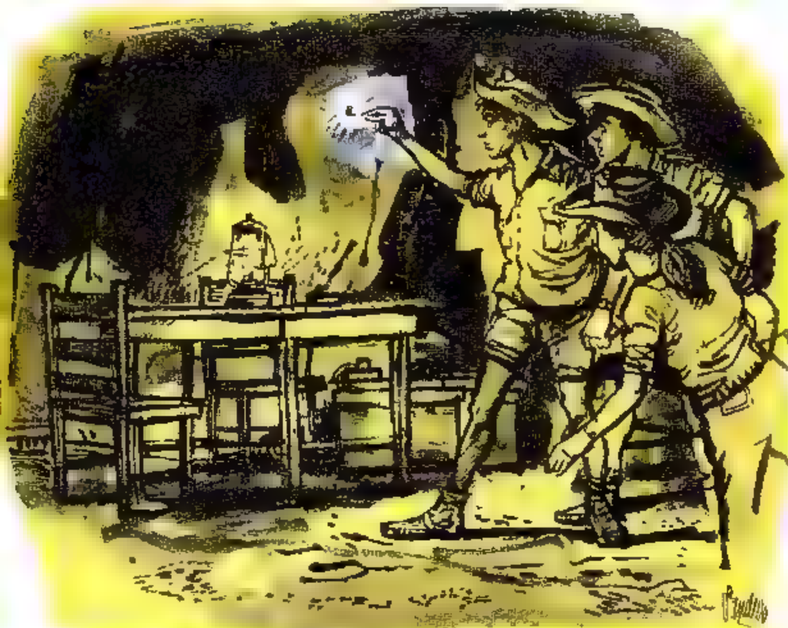
Gevangen!

Geheel afwezig veegde Bim een twijgje weg, dat hem op de neus kriebelde, en toen nam hij zijn zonnehoed af.

„Het moet door de zon komen," fluisterde hij. „Ik heb grootvader wel eens horen zeggen, dat hij soms hele steden midden in de woestijn ziet en dat er dan in werkelijkheid niets is."

Tom keek op zijn horloge. nee, ze waren niet in slaap gevallen. Het was pas twaalf minuten geleden, dat ze het huis van mevrouw Richardson hadden verlaten.

Lis kreeg allerlei visioenen van inlandse geesten, maar die kon ze toch weer niet in verbinding brengen met de moderne

Tom zag een olielamp op tafel.

raad op, onmiddellijk gevolgd door Lis

„Zo, daar zijn jullie," zei Bim en hij stond stijf op. „En kijk eens, een echte ingang. Volg me, jongens, maar doe het voorzichtig." Hij verdween in de donkere, grotachtige mond van de mijningang

Het was er heerlijk koel na de hitte buiten en na een ogenblik begonnen hun ogen gewend te raken aan het schemerachtige licht. Ze zagen dat ze in een grote grot waren, die voor een deel gevuld was met grote, houten pilaren. Hoewel alles er erg betrouwbaar uit zag, gingen zij langzaam verder. Ze waren nog niet ver toen de grot zich vernauwde en zich in twee gangen splitste.

„Laten we niet uit elkaar gaan," zei Lis angstig

„Nee, dat zou stom zijn," beaamde Tom. „Ik vraag me af of we niet eens een schreeuw zouden moeten geven. Is iemand thuis? of iets dergelijks. Ach nee, dat is veel te mal in een grot."

„Wacht eens even," zei Bim, die de leiding had genomen, „ik geloof, dat we ergens uitkomen. Ik kan het nog niet goed zien, maar... een ogenblik. Er komt een andere grot op deze uit. Ik zal een lucifer aansteken."

„Heb je altijd lucifers bij je?" vroeg Tom.

„Natuurlijk, dat hebben we hier altijd," begon Bim en hij lachte. „Ik vergeet altijd, dat jullie de Australische gewoonten niet kennen. Ja, het is altijd verstandig in de wildernis lucifers mee te nemen, in geval van grote branden. Als er een brand op je afkomt, moet je zelf ook een brandje stichten. Je kunt dan lopen op het deel, dat je verbrand hebt. Dan kan de grote brand je nooit vangen. O, er hebben al heel veel mensen hun leven te danken aan lucifers. Op een keer heeft grootvader... ai!" Hij hield opeens op, want de lucifer brandde zijn vingers en hij liet hem snel vallen.

Toen stak hij een andere aan en Tom en Lis keken in het rond. In het schemerige licht konden ze zien, dat ze in een soort kamer waren, die gedeeltelijk gemeubileerd was. Tom zag zelfs een olielamp op tafel. Bim stak de lamp aan en meteen was het vertrek verlicht door een gelige gloed. De grot was niet erg groot, maar er stonden een ruw houten tafel, een paar stoelen, enige pakkisten en alweer wat elektrisch materiaal.

„Het moet me van het hart," zei Bim en hij wreef zich weer zijn rug, „dat ik het erg mal vind, dat iemand de mijn gebruikt zonder er iets van tegen grootvader te zeggen. Ik bedoel, hij had grootvader toch wat huur kunnen betalen."

„Denken jullie dat we hier de doos bonbons moeten neerzetten en dan weg gaan?" vroeg Lis een beetje verlegen.

„We hebben nu het raadsel opgelost van het vliegtuig van de vliegende dokter, dus zie ik niet in, waarom we hier nog moet... blijven."

„Onzin," zei To... „Ik wil er zeker ... zijn, dat we onze bo... schap goed hebb... gedaan, en ik ... vertellen dat we ... opdracht van m... neer Brook kom... hoewel ik denk, d... meneer Brook wel z... hebben geschreven en hem heeft verteld van het cadeautje. Misschien was die man in Singapore, die meneer Smithson, wel een ingenieur van een andere maatschappij en probeerde hij meneer Brook over te halen bij zijn firma te komen werken. Meneer Brook vond natuurlijk, dat het die man niets aanging, dat wij een cadeautje voor zijn vriend hadden. Maar toch begrijp ik niet..."

„Nee, ik snap er ook helemaal niets van," viel Bim hem in de rede. „Jullie hebben een hoop moeilijkheden gehad en daarom hebben jullie wel het recht om te vragen, wat het allemaal te betekenen heeft."

„Er is alleen niemand om iets aan te vragen," merkte Lis op. „Ik geloof, dat het veel verstandiger zou zijn, als we de doos hier achterlieten en terug zouden gaan."

„Wacht eens," zei Tom, „daar komt iemand aan." Ze hielden hun adem in en luisterden.

In de verte hoorden ze stemmen en voetstappen, die hen naderden. Lis' hart begon fel te slaan. Ze wist niet waarom, maar ze voelde zich doodsbenauwd. De voetstappen kwamen nader en nader en toen kuchte Tom luid, als om de spanning te breken. Bim en Lis maakten een sprongetje bij het onverwachte geluid en de voetstappen hielden meteen op. Er heerste een flinke poos stilte en toen riep Tom schor: „Pardon, is daar iemand?"

Er klonk een gedempte uitroep en toen antwoordde een mannenstem: „Wie bent u en wat wilt u?"

„We zijn vrienden van meneer Brook," zei Tom, „en we hebben een cadeautje voor een vriend van hem. Een doos bonbons."

„Wat!" het klonk bijna als een schreeuw. Daarna hoorden ze het geluid van hollende voeten en het licht van een fakkel verscheen in de deuropening. Het werd uitgemaakt toen twee mannen de grot in stapten.

W O R D T   V E R V O L G D

...toen twee mannen de grot in stapten.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

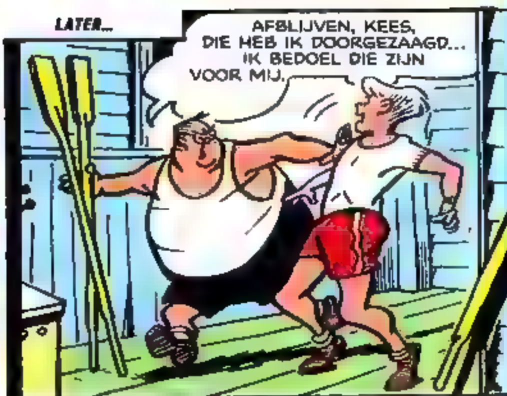

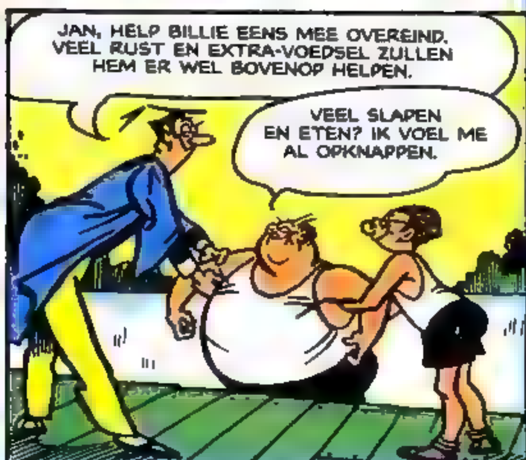

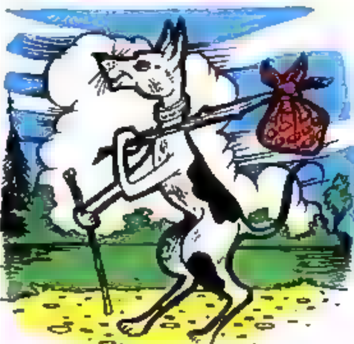

Honden houden van reizen

Honden houden beslist van reizen. Is het niet om het plezier van het reizen zelf, dan wel om hun baas die zij door de een of andere oorzaak zijn kwijtgeraakt, terug te vinden. Zo maakte enkele jaren geleden een hond een reis van maar liefst vier jaar om zijn baas weer te kunnen begroeten! Het dier was tijdens de tweede wereldoorlog regimentshond geweest bij de Canadezen. Toen de troep na de oorlog naar Canada terugging, raakte men het dier in Frankrijk kwijt. De officier die de hond verzorgde, had reeds lang de hoop opgegeven zijn vriend, waaraan hij bijzonder gehecht was, terug te krijgen. Maar het merkwaardige gebeurde: toen de officier al lang en breed weer burger was geworden en zijn vooroorlogse werk ter hand had genomen, keerde de hond terug. Het had precies vier jaar geduurd, voordat het dier het huis van de officier had weten te vinden. Maar het is een onopgelost raadsel gebleven, hóé de hond dit heeft weten klaar te spelen!

Een soortgelijk staaltje van trouw en scherpzinnigheid leverde de hond van een slager uit Glasgow. De slager moest vaak op zakenreis naar Belfast in Ierland. Op zijn tochten nam hij altijd zijn hond mee. Tijdens een van de reizen raakte hij zijn hond echter kwijt en hoe hij ook zocht in de drukke straten van Belfast, het dier bleef spoorloos. Zonder hond keerde de slager naar Glasgow terug. Maar tot zijn grote verbazing lag het dier enkele dagen later weer rustig slapend in zijn eigen hok. De hond was op een schip van Belfast naar Schotland gekomen en had zonder meer het huis van zijn baas teruggevonden.

Een Fransman was verhuisd van Armentiers, een stad in Noord-Frankrijk, naar Parijs. Bij die gelegenheid had hij zijn poedel cadeau gedaan aan zijn buurman. Toen de man vijf jaar in Parijs woonde, vond hij op een avond de poedel voor de deur van zijn huis zitten. . .

Het merkwaardigste van alles is misschien nog wel de geschiedenis van de Amerikaanse hond Betty. Betty was het eigendom van een zwerver, die het hele land doortrok. Ook deze hond raakte zijn baas kwijt. Betty ging nu zelf aan het zwerven, negen maanden lang, en vond toen zijn baas terug. In deze negen maanden had het dier een afstand van twintigduizend kilometer afgelegd. .

Vragen staat vrij

Een duur en langdurig werk

PETER SANDERSE te Ierseke in Zeeland heeft dikwijls gelezen en horen praten over het Deltaplan, en hij wil nu graag eens precies weten, wat het eigenlijk is, wat het betekent en wat de bedoeling ervan is.

Om dat in het kort uit te leggen, beginnen wij zelf met een vraag. Wat is een delta? Een delta is een stuk land ingesloten door de armen waarin een rivier zich verdeelt bij de uitmonding in de zee. Als je nu op de kaart van Nederland kijkt, zie je wel dat de kust tussen Hoek van Holland en Cadzand in het zuidwesten van Zeeuws-Vlaanderen eigenlijk een reusachtige delta is. De Rijn, Waal, Maas en Schelde hebben daar erg veel ruimte nodig om naar zee te komen en wel door het Hollands Diep, Nieuwe Waterweg, Haringvliet, Volkerak, Oosterschelde, Westerschelde, enzovoort. En het land waardoor al dat water naar zee stroomt, zijn de eilanden van Zuid-Holland en Zeeland. Van rivieren of zijtakken van rivieren kunnen wij hier eigenlijk niet spreken. De wateren zijn erg breed; het zijn brede zeegaten, waardoor de zee vrij naar binnen kan stromen. De werking van eb en vloed is daardoor tot ver in het land merkbaar

De kust tussen Hoek van Holland en Zeeuws-Vlaanderen heeft dus op vijf, zes plaatsen grote openingen, die bij storm en hoog water erg gevaarlijk kunnen zijn. Dat hebben wij in 1953 helaas wel ondervonden! Op heel veel plaatsen waren de dijken niet bestand tegen het ontzettende geweld van de storm. Honderden mensen verdronken, grote gebieden werden door het water totaal verwoest. Om dit gevaar goed te bestrijden is maar één oplossing goed: de openingen moeten worden afgesloten. Daarom is door de regering een plan opgesteld om deze afsluitingen te maken. Er zullen grote dammen worden gelegd in het Haringvliet (tussen Voorne-Putten en Goeree Overflakkee), in het Brouwershavense Gat (tussen Goeree-Overflakkee en Schouwen-Duiveland) en in de Oosterschelde (tussen Schouwen-Duiveland en Noord-Beveland). Dit plan nu noemen wij het Deltaplan. Wanneer het geheel is uitgevoerd, is de delta dus geen delta meer; want er blijft nog wel veel water, maar het krijgt in de toekomst geen vrije uitweg naar zee.

Een onderdeel van het grote plan is het zogenaamde Drie-Eilandenplan, dat door de aanleg van twee dammen de eilanden Noord-Beveland, Zuid-Beveland en Walcheren aan elkaar wil verbinden

Het spreekt vanzelf dat het reusachtige werk van zware dijken, grote sluizen enzovoort, niet in een paar maanden kan worden uitgevoerd. Men schat dat het twintig, vijfentwintig jaar zal duren, eer alles klaar is.

Maar dan is ook vrijwel de gehele Nederlandse kust dicht, van Den Helder tot Cadzand. Dat is het grote voordeel van het Deltaplan; menselijkerwijs gesproken is het dan onmogelijk, dat zo'n vreselijke ramp als in 1953 plaatsvond zich nog eens herhaalt.

Maar er zijn ook nadelen. De visserij zal er grote schade van ondervinden. En wanneer de Schelde eenmaal afgesloten is, wordt de beroemde oesterteelt van Zeeland onmogelijk. Voor Ierseke en andere plaatsen is het Deltaplan dus helaas verre van mooi

Bij het Deltaplan wordt ook gerekend het werk in de Hollandse IJssel bij Capelle. Daar is een stormvloedkering in de IJssel gebouwd, eigenlijk een enorme stalen deur die in de rivier kan worden neergelaten om hoog water, dat door de Nieuwe Waterweg binnenstroomt, tegen te houden. In 1953 scheelde het niet veel, of ook daar was het water over de dijk gelopen. Al het land tussen Den Haag, Rotterdam en Utrecht zou dan overstroomd zijn. De stormvloedkering bij Capelle is al klaar

De uitvoering van het Deltaplan is ook duur; men denkt dat het duizend, vijftienhonderd miljoen zal kosten! Maar als het Deltaplan niet bestond, zouden de dijken van alle eilanden versterkt en verbeterd moeten worden; dat zou bijna even duur worden, want alle dijken samen zijn honderden kilometers lang.

Wanneer de vier grote afsluitingsdammen klaar zijn, blijven er overal grote binnenwateren over, waar de kleine scheepvaart kan blijven bestaan en de watersport beoefend kan worden. Een ander voordeel is, dat op de dammen natuurlijk wegen worden aangelegd. Hoeveel plaatsen op de eilanden zijn nu bijvoorbeeld rechtstreeks bereikbaar van Rotterdam of van België uit? Men moet grote omwegen maken of op verschillende plaatsen van ponten en veren gebruikmaken. Het scheelt heel wat of men van Rotterdam over Dordrecht en door een stuk van Noord-Brabant naar Vlissingen rijdt, of dat men in de toekomst deze reis dwars over de eilanden kan maken.

Op twee plaatsen komt er geen dam tussen rivier en zee. De Westerschelde blijft open voor de scheepvaart naar Antwerpen, en de Nieuwe Waterweg als toegang naar de haven van Rotterdam.

Perry gaat goud zoeken 2

De dag nadat dit nieuws de ronde had gedaan, zaten Frank en Perry in Donovans tent. Het was avond en de stilte van de komende nacht werd slechts verbroken door de scherpe kreet van een uil, die tussen de heuvels op jacht ging.

Plotseling kwam er een man de tent binnen. Het was een oudere man, die Ellis heette. Hij was de eerste, die na Frank en Ned een stuk grond in het nieuwe gebied had genomen. Twaalf uur per dag spitte hij in de grond, waarover eens het water van de Rabbitkreek had gestroomd; zodra zijn werk hem genoeg had opgeleverd, wilde hij naar Queensland gaan om daar een grote boerderij te kopen.

„Hallo, Ellis," zei Donovan, toen hij hem in de opening van de tent zag staan. „Kom je eens buurten?"

Ellis sloeg de voorhang van de tent achter zich dicht.

„Ik kom jullie waarschuwen," zei hij. „Ze zijn van plan om de bank te plunderen."

Perry schrok. Hij wist dat Frank, net als de meeste anderen, vrijwel alles wat hij vond, bij de bank in bewaring gaf.

Natuurlijk kreeg hij daar ontvangstbewijzen voor, maar het was de vraag hoeveel waarde die nog zouden hebben, als de bank werd leeggeroofd.

Ned Donovan wierp een snelle blik op Frank, die zwijgend naar de grond keek.

„De bank plunderen?" herhaalde hij. „Wie willen dat?"

„Murphy en Mac Cain en nog een stel van die kerels. Enfin, je kent ze wel; het soort dat altijd in het café hangt. Ze schenen het al eerder van plan te zijn, maar nu ze weten dat er politie komt, willen ze zo gauw mogelijk hun slag slaan."

„Hoe weet je het?"

„Ik heb het zelf gehoord. Ik ben bij Rainer geweest en ik hoorde er iemand iets zeggen over een goeie slag slaan. Ik dacht eerst dat er misschien een nieuwe goudader was ontdekt, maar ik kreeg al gauw in de gaten dat het om iets anders ging. Ik kon woordelijk verstaan wat ze zeiden."

„Drommels," zei Donovan, „Rainer is dus ook in het komplot?"

„Dat moet wel," antwoordde Ellis. „Ze zaten tenminste in zijn achterkamer."

„En wanneer zou het gebeuren?"

„Morgen al. Morgenavond om half tien willen ze de bank binnendringen. Een paar zouden er bij de paarden blijven en zodra ze de boel te pakken hebben, gaan ze er vandoor. Ze zijn met een man of achttien."

Donovan floot. „Ik wist niet dat er zoveel tuig in het kamp zat. Luister eens, Ellis, ben je er zeker van dat ze niet gemerkt hebben dat je alles gehoord hebt?"

„Als dat zo was, dan had ik hier niet gestaan," zei de ander.

„Daar kon je weleens gelijk in hebben," gaf Donovan toe. „Weet de kassier het al?"

„Ik heb het hem verteld," zei Ellis. „Hij heeft me beloofd dat hij niets zou doen zonder dat ik het wist. Hoe zit het, Donovan, kan ik op jullie rekenen?"

Ned gromde. „Dacht je soms dat ik rustig m'n goud liet weghalen? Laat de zaak verder maar aan mij over, Ellis. Ik zal wel zorgen dat die grap niet doorgaat."

De volgende dag slenterden Frank en Ned door het kamp van Broken Hill. Hier en daar maakten ze een praatje met een van de goudzoekers en het gevolg was, dat er af en toe een naar de bank ging en niet terugkwam op zijn terrein.

Toen de duisternis viel, hadden zich ongeveer twintig mannen in de bank verzameld. Hun geweren hadden ze niet mee kunnen nemen, dat zou te verdacht zijn geweest, maar de meesten van hen hadden revolvers bij zich en voor de rest rekenden ze op de bescherming die het gebouw hun bood.

Met de kassier en zijn assistent erbij waren de verdedigers drieëntwintig man sterk. Als het aan Perry had gelegen, zouden het er vierentwintig zijn geweest, maar Frank had beslist geweigerd hem mee te nemen.

„Daar hoef je niet over te denken," had hij gezegd. „Al ga je op je kop staan, het gebeurt niet!"

Zo kwam het dat Perry Tibbitt die avond met zijn buks op zijn knieën tussen de struiken zat en in spanning afwachtte wat er zou gebeuren.

Ook de verdedigers van de bank waren

op hun post. Frank had geen risico willen nemen en alleen mannen uitgezocht, van wie hij zeker wist dat ze betrouwbaar waren.

Vier van de beste schutters hadden zich met geweren van de kassier bij de ramen opgesteld en een tiental zaten met de revolver in de hand achter de balie. De rest was naar de bovenverdieping gegaan, vanwaar ze de omtrek van de bank scherp in het oog hielden.

Precies op het tijdstip dat Ellis genoemd had, naderden de aanvallers de bank; alleen kwamen ze uit een andere richting dan de meesten verwacht hadden.

MacCain had heel goed begrepen, dat het kamp direct in opschudding zou komen, wanneer hij van daaruit zou oprukken, en daarom had hij dezelfde list toegepast als Frank.

Reeds vroeg in de ochtend hadden de leden van zijn bende het kamp een voor een verlaten om elkaar enkele kilometers verderop weer te ontmoeten.

Onder bescherming van het hoge, warrige struikgewas naderden ze de achterkant van de bank en pas op tien meter afstand van het houten gebouwtje verlieten ze hun dekking.

Perry Tibbitt, in zijn schuilplaats, zag hen met het geweer in de aanslag op de bank afstormen, en hij was niet de enige, die dat zag

Uit een van de ramen knalde een schot en in dezelfde seconde liet een van de bandieten zijn geweer vallen en tuimelde met een schreeuw achterover.

Blijkbaar waren de aanvallers volkomen verrast door de tegenstand. Een paar van hen lieten zich op de grond vallen en anderen renden terug naar de struiken.

De twee voorsten liepen door en drukten zich plat tegen de gevel aan, waar ze vrijwel onbereikbaar waren voor de kogels van hun tegenstanders.

Perry zag hoe een van hen zijn revolver trok en die tegen het slot van de achterdeur drukte. Er klonk een schot en de deur ging halverwege open.

Direct daarop renden MacCain en zijn mannen voor de tweede maal op de bank af, onder het lopen vurend op de deur en de bovenramen.

Twee van hen haalden het doel niet, de anderen stormden door de deuropening en raakten binnen slaags met de verdedigers.

Wat Perry gehoopt had en waarop ook Frank min of meer had gerekend, scheen niet te gebeuren. De goudzoekers van Broken Hill waren de laatste tijd zo gewend geraakt aan schoten in de duisternis, dat het rumoer op nog geen vijftig meter van het kamp hen niet verontrustte; de verwachte hulp kwam dan ook niet opdagen.

Intussen verliep de strijd in de bank gunstiger dan Perry vermoedde. Toen de aanvallers binnenkwamen, waren ze met een regen van kogels ontvangen; de verdedigers hadden zich bovendien veilig verschanst achter de kisten en zakken, waarin het vurig begeerde goud was opgestapeld.

In het begin hadden de mannen van MacCain nog het voordeel van hun grotere aantal, maar toen de bezetting van de bovenverdieping naar beneden kwam, waren de kansen spoedig gekeerd.

Meer dan de helft van de aanvallers was nu al buiten gevecht gesteld en de rest probeerde schietend de deur te bereiken, waar ze echter een gemakkelijk doelwit vormden voor Frank en zijn mannen.

Toch slaagde een van hen erin de bank te verlaten. Hij rende als een vage schim door de schemering en kort daarop klonk het hinniken van een paard.

Perry Tibbitt hoorde hoefslagen en hij zag de omtrekken van een paard en een ruiter, die bijna recht op hem af kwamen.

Toen de vluchteling zijn schuilplaats passeerde, herkende hij hem.

Een ogenblik aarzelde Perry, toen hie hij zijn buks op en vuurde; hij mikte laag

Hij zag hoe de ruiter de teugel losli en zijdelings uit het zadel gleed. He paard, bevrijd van zijn last, verdwee spoorslags in de duisternis en Perry Tibbitt trok zich met kloppend hart in de struiken terug.

Het schieten in de bank was nu opgehouden. Er kwamen mannen naar buiten. Een paar van hen waren met een touw aan elkaar gebonden.

Toen Perry de stem van zijn oom hoorde, kwam hij uit zijn schuilplaats en liep snel in de richting van het groepje.

Hij zag Ned Donovan, die een lichte wond in zijn bovenbeen had gekregen en grommend rondhinkte; even later herkende hij in het halfdonker zijn oom.

Het gezicht van Frank Wills was groezelig van de kruitdamp, over zijn rechterwang liep de lange, bloederige streep van een schampschot.

„Wat doe je hier?" vroeg hij nors. „Ik heb je toch gezegd dat je uit de bank moest blijven!"

Perry wees naar de struiken. „Ik heb daar gezeten, oom. Ik heb me echt aan m'n woord gehouden, ik ben buiten gebleven. Het is nu toch afgelopen?"

„Ja," zei Frank Wills, „het is afgelopen. Twee fatsoenlijke kerels zijn gewond, en de boef, die het allemaal op z'n geweten heeft, is 'm gesmeerd."

Perry knikte. „Ik zag 'm wegrijden."

„Zag je 'm wegrijden?" vroeg Frank opgewonden.

„Ja,' zei Perry, „hij reed vlak langs me. Maar ik geloof niet dat hij erg ver gekomen is, oom. Hij moet daar ergens liggen. Als ik goed geschoten heb, kan hij niet lopen. Ik heb op zijn been gemikt."

Frank Wills keek zijn neef aan en het leek alsof zijn ogen oplichtten in het donker.

„Je bent een eigenwijs mannetje, Perry," zei hij, „maar het spijt me toch niet dat ik je heb meegenomen."

Hij legde zijn arm om Perry's schouder en terwijl in de struiken om hen heen duizenden krekels hun eentonige balladen zongen, slenterden ze langzaam in de richting van het kamp. Enkele mannen gingen op zoek naar de gewonde bankrover. Hij kon inderdaad niet lopen wegens een schot in zijn been; op een baar werd hij naar de gevangenis gebracht. . .

Een ogenblik aarzelde Perry, toen hief hij zijn buks op . . .

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

WIE PUZZELT ER MEE?

WIE KAN DIT LEZEN?

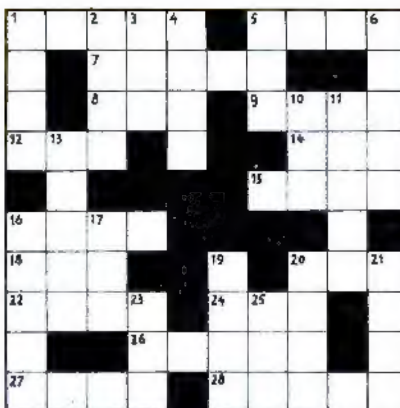
Dit is weer eens een grapje van de drukker. Hij heeft in het volgende rijmpje alle letters „e" weggelaten en toen ook nog de woorden aan elkaar geplakt, met het volgende resultaat:

JONGGLRDISOUDGDAAN
BSTKINDRNDNKRAAN
HBJNSJLSGLRD
DOJHTNOOITMRVRKRD

BLOEMEPUZZEL

Hier staat een ongewone bos bloemen, want in het hart van elke bloem staat een letter. Alle letters bij elkaar vormen een bloemenaam, maar dan moet je ze wel in de juiste volgorde zetten.

Kruiswoordpuzzel

HORIZONTAAL

1 Oplossing van zout in water
5 Huisdier
7 Langwerpig rond
8 Mannelijk schaap
9 Het binnenste gedeelte van iets
12 Poes
14 Heel vochtig
15 Toespraak
16 Telwoord
18 Lofgedicht
20 Verblijf voor dieren
22 Fris; ook: gedichtje
24 Grootmoeder
26 Waterkant
27 Hoe heet je? Wat is je . . . ?
28 Vrucht van de eik

VERTICAAL:

1 Snede, van koek bijvoorbeeld
2 Niet lang
3 De vrouw van Adam
4 Schaapkameel
5 Ieder
6 Jaargetijde
10 Andere vorm van: een
11 Ontvangtoestel voor muziek
13 De planeet waarop wij leven
16 Het uitmaken van vuur
17 Bewoner van Ierland
19 Iemand, die doof is
20 Tuingereedschap
21 Kort, hevig geluid.
23 Rekenkundige opgave
25 Bloeimaand

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Optelsom
LOOP + PAS = LOOPPAS

Raadsels
1 Paddestoel; 2 Walrus; 3 Botervloot.

Woorden breien
TRAM - TROM - TOOM - BOOM - BOOT
Er zijn natuurlijk nog meer oplossingen mogelijk.

Spreekwoordpuzzel

K L B B S L W D A L P S K B P
I E E O T A A I S A E T A O R
L V R R A A N E L C C A A D E
O E K D D N G R A H H L S E T

Het gezegde luidt:
OVERDAAD SCHAADT

VISITEKAARTJE

N. ROEL ELSPEET

Welk beroep heeft deze meneer?

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 38, Antwerpen. Prijs: 5 frank.